

Miroslav Žamboch

MEČ A TOMAHAWK

3

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

3

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Miroslav Žamboch & Jiří W. Procházka, 2005
Cover Art © Jan Doležálek, 2005
Design © Karel Kadlec, 2005
Edition © 2006
All rights are reserved

ISBN 80-7254-747-X

agent
John Francis Kovář

MEČ A TOMAHAWK

Miroslav Žamboch & Jiří W. Procházka

Voda Atlantiku měla stejnou barvu jako obloha, špinavá šed' stolu v zapomenutém baru na poslední výpadovce z města. John František Kovář si otřel tvář, aby se alespoň na chvíli zbavil pálivého pocitu v očích. Zbytečně, další vlna se rozbila o příliš nízký bort a opět měl ledovou vodu až na holém těle. Pohledem sklouzl po mužích rozsazených na lavicích a polehávajících na proutěných rohožích mezi balíky s proviantem a sudy s vodou. Sto padesát chlapů, třicet tři párů vesel, jedna čtvercová plachta na na pohled až příliš vetchem stěžni. Tohle byla šílenost, největší a nejriskantnější šílenost jeho života, plavit se na otevřené lodi, pětáctýřicet metrů dlouhém drakkaru, přes oceán. Jistě, s neskutečným štěstím za sebou nechali Island, Orkneye, Shetlandy, Grónsko. Ta nejhorší část cesty k břehům Severní Ameriky, případně Vinlandu, jak ji nazývali Vikingové, je ještě čekala. Další vlna, plavovlasý démon Snori Sturlurson se opřel do kormidelního vesla a vyrovnal loď, aby co nejlépe klouzala pro táhlých, hrozivě vyhlížejících vlnách.

JFK vzhlédl k obloze. Potemněla, v šedi se zformovala nižší a sytější clona mraků.

„Tříměsíční plat za nejzaplivanější pajzl, co existuje,“ zamumlal a snažil se přitom nevnímat chuť soli mezi zuby.

A všechno začalo tak dobře.

Ljuba Bytewská, šéfka Krizového oddělení Divize pro potírání interdimenzionálního pašování si ho po nutném zotavení v nemocnici a následné měsíční rekonvalescenci, která ve skutečnosti představovala tvrdou fyzickou práci spojenou s neméně namáhavým studiem, zavolala do své pracovny. Kovář měl pocit, že od chvíle, kdy začal pracovat pro Agenturu, právě ona představuje jediný stabilní bod v jeho životě. Stále to byla ta pevně stavěná žena bujných, ale současně dokonale definovaných tvarů, které by každého příznivce umírněného baroka uvedly do vytržení. Její obličej i nadále působil sympaticky, oči střídavě

vstřícné a ocelově tvrdé; z každého slova čišelo, že se za tou tváří moderní Věstonické Venuše skrývá dokonale fungující mozek.

„Spolu s komtesou de Villefort a Vincentem Vegou jste si vedli víc než dobře,“ prohlásila zvučně, zatímco nalávala sklenku prominentního koňaku. „A to i za cenu značných osobních obětí.“

Kovář věděl, že většího uznání se od ní nedočká.

„Podle tradice je každá třetí mise odpočinková. Taková zasloužená placená dovolená někde na pláži, kde potřebujeme na pár týdnů hlídače. Vaše první mise byla sice... ehm, ehm...“ nasadila svůj pobavený výraz, „mírně specifická, ale usoudila jsem, že si dovolenou zasloužíte víc než kdokoliv jiný.“

„Myslíte pláž, žhavé ženy a studené koktejly?“ nadhodil.

„No, pokud byste měl zájem o studené ženy a horké pití,“ odpověděla s přimhouřením očí, „i to by se dalo zařídit.“

„První varianta se mi zamlouvá víc,“ odpověděl tehdy a vidina pruhu bílého písku ověnceného zelení palem schovávající dobře zásobený bar mu nepřipadala vůbec špatná.

Vlna udeřila do lodi, klinkerová obšívka se otrásla a vibrace vytrhly Kováře ze vzpomínek. Blížila se další bouře, už o tom nebylo pochyb.

„Jonhe!“ oslovil ho typickou severánskou výslovností Spár Gurgys-son, podsaditý chlapík s orangutaníma rukama, a podával mu džbán plný horkého piva. Kuchař právě uhašel oheň. „Tohle je poslední teplý jídlo pro příštích pár dní.“

Kovář poděkoval úšklebkem, přijal korbel a nalil ho do sebe právě tak rychle, aby vychutnával sladkou chuť piva a současně mu teplý nápoj prohrál prochládlé vnitřnosti. Přitom vnímal závistivé pohledy okolních mužů. Na rozdíl od Gurgyssona by využili příležitosti a o jeho díl ho připravili. Čekalo je několik zatraceně mokrých dní. O většinu vodě odolných celt, které chránily loď i posádku před nepřízní počasí a vlnami, přišli před třemi dny při krátké, ale o to zuřivější smršti.

„Pro některé to bude poslední jídlo do doby, než se probudí ve Valhale,“ zabručel někdo.

„Šťastní chlápci, při představě, jak se budu po téhle bouři cítit já, jim už teď závidím,“ utřel škarohlída muž připomínající skřeta.

V ramenou byl širší než většina ostatních, ale minimálně o hlavu a půl menší než druhý nejmenší z nich. Patřil k okruhu velitelů okolo Snoriho a byl mezi posádkou oblíbený pro své nekonečné košilaté historky, jmenoval se Jøri Løset.

Kovář se na něho přátelsky zašklebil.

„Valhala, tam bude aspoň teplo,“ přinutil se říct, aby překonal drkotání zubů.

Štědrá sprška pěny je obšťastnila všechny stejně, okamžik prskali vodu.

„Pivo, medovina,“ pokračoval Kovář, zatímco si odplivovali a oklepávali se. „Spousta dobrého jídla,“ ukázal na kuchaře s pomocníkem pečlivě ukrývající jejich skrovné zásoby, „hezky holky, na který bude mnohem lepší pohled než tady na Spára, ať nás Thor netrestá za jeho ošklivost.“

To už naslouchající muži nevydrželi a vyprskli smíchem, současně drakkar najel na vlnu a paluba pod nimi se zvedla v ostrém úhlu, až všichni popadali.

„A hlavně mi tam tady Jøri nebude šlapat do obličeje,“ dokončil, zatímco se snažil vyhrabat zpod hromady chechtajících se mužů.

Bouře udeřila se zlým zavytím větru, temné hučení vln se změnilo v dunění vodních lavin valících se nepřetržitě odkudsi shora a světlo dne ztmavlo v mokré šero.

Snori Sturlurson se teď o kormidelní veslo dělil s Olavem a Ormem Brigvassonovými a snažili se za každou cenu udržet loď ve správném směru, aby se nikdy nestočila k běsnícím vlnám příliš bokem. Sturlurson přikázal vytáhnout na stěžeň pouze ráhno bez plachty. I to stačilo, aby je vichřice hnala vpřed šílenou rychlostí. Ostatní muži se choulili na lavicích a drželi se ze všech sil, aby při náhlých otřesech nevypadli.

Kovář mhouřil oči a snažil se odhadnout, jak dlouho trup štíhlé a na pohled křehké lodi takové běsnění vydrží. Stačilo, aby je zaplavila jediná větší vlna, a plní vody by šli ke dnu. Už tak se jí na dně přelávalo až moc.

„Vylévat vodu!“ zařval a ani si přitom neuvědomil, že bez přemýšlení promluvil staroseverštinou.

Hypnotický kurs podpořený dvěma měsíci každodenní praxe nesl své výsledky.

Nečekal, až ho někdo poslechne, zvedl se jako první a natáhl se po džberu. Loď se bez výstrahy prudce naklonila, současně mu pod-

klouzly boty a nezadržitelně se začal sunout k bortu. Zoufale hledal něco, čeho by se mohl zachytit, ale najednou bylo všude příliš mnoho vody. Nahmátl roh lavice, ze všech sil se za něj chytil, ale dřevo prasklo. To znamenalo, že v dalším okamžiku bude spláchnut do moře. Pak, když už věděl, že je pozdě, mu předloktí sevřel svěrák. Poté, co záplava pominula, hleděl do tváře šklebícího se Spára Gurgyssona.

„Už jsem mohl být z téhle sloty pryč!“ zakřičel Kovář, aby ho Viking v běsnění větru vůbec slyšel. „To ti spočítám!“

Pak se otočil na ostatní.

„Ke džberům! Nebo si myslíte, že si budu máčct boty sám?!“

Bouře zuřila už druhý den. Sturlurson společně s bratry Brigvassonovými dál zápasil s kormidlem, Kovář nutil posádku k otročině s vaky a džbery. Vody bylo stále všude plno, někteří muži poraženi únavou leželi přivázaní k lavicím neschopni se pohnout. Sám Kovář cítil, že mu docházejí síly. Chlad a nadlidské úsilí je požíralo po čím dál větších kusech, za chvíli z nich nemělo zůstat vůbec nic. Ze tří čtvrtin plný džber mu vyklouzl z neposlušných prstů, současně se stejná věc přihodila McCathailovi, rudovlasému chlapíkovi z Irska. Říkalo se o něm, že je šílenec a berserk, ale Kováři se zamlouval.

„Pustils ho dřív než já,“ procedil Ir skrze zuby a sehnul se k nádobě.

Z konců dvou copánků mu přitom crčela voda, vousy měl jako štětiny.

Kovář se rozhlédl po umdlévající posádce. Už dlouho nevydrží, to bylo jasné.

„Tenhle chvástavý McCathail z jakéhosi malého ostrůvku tvrdí, že mi dojdou síly dřív než jemu! Vsázím deset stříbrných, že nevydrží!“

Bouře na krátký okamžik polevila, Kovářova slova slyšeli všichni.

„A já dám dvacet každému, kdo vyleje víc džberů než já!“ zařval Ir. „Jonhe vždycky moc mluví!“

Někdo se zachechtal, jiný se raději hned natáhl po koženém měchu.

Sázka vytrhla muže z letargie a odevzdání se osudu, najednou začalo vody z lodi ubývat.

„Dvacet stříbrňáků, ti, kdo chrápu, budou do smrti litovat!“ zabručel někdo.

Jako by se bouře nechtěla vzdát, přival vodu na chvíli všechny oslepil. Když záplava ustoupila, Sverre Bjørkedal klečel na muži, kterého vlna málem strhla s sebou.

„O tebe mi, Knute, nejde, ale toho džberu by bylo škoda,“ procedil skald mezi zuby, sebral pošramocnému Vikingovi nádobu a sám se dal do práce.

Kovář ležel vedle prosoleného balíku se sušeným masem, otupěle se díval na vlastní ruce, třemi dny máčení ve vodě zbavené jakékoliv barvy, se sedřenou kůží odlupující se v tenkých páscích a se spoustou ran a škrábanců, na kterých se teď v paprscích vycházejícího slunce leskly krystalky soli.

„Fajn dovolená, slunce, šumění moře, romantika,“ podařilo se mu říct okoralými rty. Už mu nebyla zima, nebo ji necítil.

Ljuba Bytewská mu podala obálku s ručně psanými rozkazy a diskem, na němž byla nahrána data nutná k transportu na místo určení.

„Startovní okno je naplánováno na pozítří. Tým doktora Carla Marii už na vás čeká. Zastavte se, aby mohli naladit bránu na vaše nová biodata. Nechceme, abyste svou pracovní dovolenou začínal pošramocný.“

Carl Maria von Wonder byl podle šeptandy největší odborník přes cestování mezi paralelními světy a dokázal dostat agenty i do míst, která ostatní oddělení Agentury označovala za nedostupná. A hlavně – dokázal je dostat také zpět. Zlí jazykové tvrdili, že k tomu ve skutečnosti vůbec nepotřebuje obrovské technologické ústředí ani v CERNu, ani na Moravě pod Macochou, ale stačí mu říct abrakadabra, protože je prý převtělením praotce všech čarodějů.

Kováři to bylo jedno. Von Wonder byl sice divný patron, ale svou práci uměl a to se počítalo.

Naznačil zasalutování a otočil se k odchodu, když se před ním bezhlučně otevřely pneumaticky ovládané dveře. Bez klepání mohlo do pracovny Ljuby Bytewské vstoupit jen několik málo lidí. Divizní, případně sám hlavní šéf Agentury – ani jednoho z nich Kovář

dosud neviděl. Dál ještě jakýkoliv kurýr se zprávami úrovně utajení 1. Když Kovář spatřil soustředěním bezvýraznou tvář datového kurýra se stínícím magickým tetováním na spánku, věděl, že se stalo něco špatného, a měl nepříjemné tušení, že jeho pracovní dovolená právě skončila.

„Johne, počkejte prosím na chodbě,“ požádala ho Bytewská a tázavě se podívala na posla.

„A to je to, proč jsem tady,“ zamumlal Kovář.

„Jonhe, seš při smyslech?“ ozval se McCathail. „Napočítal jsem čtyři sta dvacet jedna vylitých džberů.“

Kovář se převalil na bok a málem přitom zasténal. Všechno, kosti, klouby, svaly, a to i ty, o nichž neměl tušení, že existují, ho nepředstavitelně bolelo. On množství vody, kterou vylil z lodi, nepočítal.

„Vymýšlíš si,“ řekl chraptivě, „nevěřím, že umíš počítat víc než do tří.“

Ir se zachechtal, znělo to, jako když se otáčí puklý mlýnský kámen.

„Já jich mám jen čtyři sta dvacet, vyhrás,“ dodal Kovář.

„My Irové už jsme takoví, musíme vždy vyhrát,“ zabručel spokojeně McCathail. „Nebo slavně prohrát.“

Moře se zklidnilo, jen občas se přes bort drakkaru přehnala řídká sprška pěny, svěží bríza se opírala do z poloviny vykasané plachty a hnala je vpřed. Snori Sturlurson stál u kormidla opět sám. Kovář nemohl neobdivovat nadlidskou vytrvalost plavovlasého severana. Nebyl to nejsilnější muž posádky, ale měl v sobě jakousi ocelovou pružinu, houževnatost a v očích vůli velitele, která z něj dělala skutečného jarla. Možná krále. Kováře pobavilo, že po tak krátké době v tomhle světě začíná uvažovat jako muž téhle doby.

„Už tu není ani kapka!“ prořízl unavené ticho vztekly hlas.

Byl to bas, který mohl vznikat jen v hrudi velké jako sud a Kovář poznal, komu patří, aniž by se otáčel. Promluvil Thori Sigfússon, obrovitý Gotlandčan, poslední muž, který se kromě Sturlursona držel na nohou. Opatrně se motal mezi ležícími Vikingy s poloprázdným vědrem a vyždímaným hadrem vody.

„Čtyřikrát sto a dvacet jedna věder vody k tomu a loď je suchá do poslední kapky!“ stěžoval si.

„Nemůžeš čekat na další bouřku. Neporazil jsi mě,“ odpověděl mu McCathail, aniž by se pohnul z místa, kde ležel. „Půl vědra se nepočítá.“

Sigfússon se podíval do nádoby, přehlédl drakkar a nespokojeně se zamračil, až se mu obočí spojilo do jediné huňaté čáry. Mohl si ho česat stejně jako svou černou bradku.

Pak se v jeho drsné tváři objevil úsměv a na okamžik vypadal jako velké dítě, které našlo svou oblíbenou hračku. Postavil vědro, rozepnul si kalhoty a vymočil se do něj. Kovář zkonstatoval, že jeho močový měchýř je stejně bohatýrských rozměrů, jako celý Sigfússon, ale ani to nestačilo.

„Hej, chlapi, pomozte mi porazit našeho malého Ira!“ zaburácel Thori a zavázal si kalhoty.

První se s hekáním postavil Spár Gurgysson, za ním následovali další. Netrvalo dlouho a Sigfússon ukazoval McCathailovi plné vědro.

„Je plné?“

„Je,“ procedil McCathail znechuceně. „A dej ty chcanky pryč ode mě, smrdí to, jako byste všichni líhali s kozlem.“

S všeobecným chechotem letěl obsah posledního vědra přes palubu a Sigfússon se naparoval jako páv. Kovář se k všeobecnému veselí nepřipojil, v myšlenkách se opět vrátil do minulosti.

Když se tehdy za necelých deset minut do pracovny Ljuby Bytewské vrátil, bylo mu jasné, že dovolená skončila a problémy nejsou na cestě, ani neklepou na dveře, ale už mají obsazena všechna místa v první řadě.

„Přišli jsme o agenta – rezidenta,“ řekla šéfka Krizového oddělení Divize pro potírání interrealitního pašování stroje. „Jedná se o věc větší, než je pár tun magické substance v nesprávném světě. Někdo chce změnit historii kmenového světa.“

Kovář tehdy ani teď přesně nechápal, co to znamená, ale pomalu si už začal zvykat.

„A protože k tomu chce použít prostředků, které do dané reality nepatří, týká se to vlastně i našeho oddělení,“ pokračovala Bytewská.

Kovář věděl, že se za tím skrývá něco víc. Taková práce byla jako dělaná pro Military divizi a její jednotky skrytých zásahů. Přesto se neptal a vyčkával.

„Potřebuji, abyste ihned šel do akce. Ihned znamená...“ podívala se na monitor obrazovky, na nějž Kovář neviděl.

„Zítřka v sedm hodin třináct minut patnáct sekund přesně,“ napověděl jí hlas doktora Carla Marii von Wondera linoucí se z neviditelného reproduktoru. „Další okno bude k dispozici až za téměř dva měsíce.“

„Máte čas na základní hypnotický kurs jazyka, který urychlí osvojování staroseverštiny v praxi, absolvování přípravné regenerační kúry a těsně před misí briefing.“

Hlas Ljuby Bytewské byl stroze úsečný a zatímco mluvila s Kovářem, její oči tékaly po monitoru, na kterém se zřejmě odvíjely další a další informace.

„Budu mít partnera?“ zeptal se Kovář.

Při vzpomínce na události okolo Napoleonova souboje s tajemným X-Hawkem a mučírnu se mu do neznáma samotnému příliš nechtělo. Bylo to horší než průzkumná mise v Afghánistánu.

„Komtesa de Villefort ještě není v pořádku, navíc, mezi Vikingy je jako žena nepoužitelná.“

„Vega?“ nadhodil Kovář další jméno.

S Vincentem Vegou už několikrát pracoval a věděl, že je dobré mít toho mlčenlivého muže po svém boku. Jeho přítomnost často představovala rozdíl mezi životem a smrtí.

Bytewská se naklonila přes stůl blíž ke Kováři.

„Vincent je jako neřízená střela, JFK, a vy to dobře víte. Potřebuje cíl. Když mu dám cíl, s pomocí holých rukou si obstará nůž, pak pistoli, letadlo a nakonec odněkud ze země vydupe atomovou bombu a cíl vymaže z povrchu zemského. Vás čeká delikátní práce, nepotřebuji, abyste spolu vyhubili polovinu obyvatel zeměkoule ve světě, který poměrně přesně odpovídá zhruba desátému století naší vlastní historie. Pokud vše dopadne dobře, v příhodnou chvíli vás kontaktuje náš další agent. Kdo to bude, zatím nemohu říct. Váš čas běží, kapitáne,“ ukončila rozhovor.

Kovář se otočil k odchodu, ale ve dveřích se zastavil.

„A co říkáte Vegovi o mně?“ zeptal se.

Bytewská se usmála a na okamžik zmizely z její tváře vrásky vyryté nekonečnými starostmi.